

експресия. За сцена: „Градинаря отъ Самось“ (по Вилдракъ), играи отъ театъръ Vieux Colombier. (Сжщо „Три пѣсни“ — по сжщия авторъ — Шарлъ Вилдракъ) (1918—21); 4 поеми за гласъ: „Златиста зеленина“ (1922), „Мадригална канцона“, „Два ориенталски стълба“ — (1925); за флейта и гласъ: „Четири пѣсни“ (1926—1927), „Две карнавални пѣсни“ (1921) за три гласа, „Игри“ (1923) — за флейта (или цигулка) и пиано, „Феерично скерцо“ за оркестъръ (1924), „Среци“ (1923) — въ 5 части (Цвѣтаркиѣ, Креолкиѣ, Бъбрицитѣ и др.) — за пиано (1, 2 и 5 — оркестрирани), „Ангелика“ (1927) — фарсъ въ 1 актъ, „Валсъ“ (1927) за срѣденъ оркестъръ — за балета „Вѣтрилото на Жана“ (писанъ отъ 10 компонисти), концертъ за виолончелъ (1925) съ съпроводъ отъ 10 духови инструмента, „Французойката“ (1925) — една оригинална преработка отъ пиеса за китара; операта „Царя на Ивето“ (1927—1928) въ 4 акта; 1928—31: музикална сцена „Илюстрирането на Фрагона“, дивертиментъ за камер-оркестъръ. Лекота въ писането, яснота на формитѣ, и числотата на израза, съединени съ единъ испански атавизмъ, модерна култура и чисто парижки еkleктизмъ на новата школа — образуватъ стила и изразнитѣ срѣдства на И.

Иванишевичъ, Йованъ — компонистъ, род. 23 дек. 1889 въ Цетина, умр. въ Прага (удавилъ се въ Валтава), следъ свършване на учителска школа, постъпва въ Пражката консерватория (ученикъ на Фибихъ), компониралъ е пѣсни и смѣсени хорове, отъ които най-хубави сж: „Девоичинъ и славуевъ сватовецъ“.

Ивановъ, Атанасъ — единъ отъ първитѣ български военни капелмайстори, род. 27 дек. 1866 въ Тетевенъ, умр. 1924 въ Дупница, следъ като е билъ две години воененъ музикантъ, 1886 постъпва въ Московската императорска консерватория, завърналъ се въ България, 1891 бива назначенъ за капелмайсторъ на 1 коненъ полкъ въ София. Тукъ ръководи хороветъ на „Славянска беседа“ и студентския; съ последния концертира и въ Българградъ. 1898 е премѣстенъ въ 14 Македонски полкъ, а 1919 пенсиони-

ранъ. 1924 наново назначенъ въ 14. Македонска дружина, въ Дупница, дето не следъ дълго почива. Аранжиралъ е оперни фантазии, танцови пиеси и маршове за духова музика и написалъ една китка за смѣсенъ хоръ „Хубавата Тетевенка“.

Ивановъ-Борецки, Михаилъ Владимировичъ — компонистъ и музикаленъ историкъ, род. 26 юни 1874 въ Москва, ученикъ на Кленовски, Фалкони и Римски Корсаковъ, секретаръ на държавния институтъ за музикална наука, отъ 1922 професоръ въ научно-музикалния факултетъ при Московската консерватория, компониралъ клавирна музика, пѣсни, хорове, музикална комедия „Праздникътъ на електричеството“ и оперитѣ: „Афродита“, „Врачката“ (1918), „Въ 1792 година“ и писалъ: „Музикално-историческа хрестоматия“, „Табели по музикална история“ и др. „Къмъ въпроса за църковнитѣ тоналности въ свѣтската музика на XVI в.“.

Ивановъ, Михаилъ Ивановичъ — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 23 септ. 1849 въ Москва, умр. 1927 въ Римъ, ученикъ на Чайковски, Дубукъ и Скамбати, отъ 1876 музикаленъ референтъ на „Новое време“ и сътрудникъ на други вестници, писалъ: единъ симфонически прологъ, 1 симфония — „Майска нощъ“, 1 симфонична поема, 1 сюита, нѣколко увертюри, музика къмъ „Медея“, балета „Весталката“ и оперитѣ: „Праздникътъ на Патьомкинъ“ (1888), „Забавата на Путьишна“ (1899), „Жалба на мждритѣ“ и „Горделивитѣ“. Освенъ това, писалъ: „Пушкинъ въ музиката“ (1900) и „Историческото развитие на музиката въ Русия“ — два тома (1910—1911), както и множество музикални статии и фейлетони изъ голѣмитѣ руски вестници.

Ивановъ, Николай Кузмиичъ — знаменитъ руски теноръ, род. 22 окт. 1822 въ Полтавска губерния, умр. 7 юли 1887 въ Болоня, като пѣвецъ въ Придворната пѣвческа капела бива изпратенъ съ стипендия въ Италия, дето учи при Бианки въ Милано и Ноцари въ Неаполъ, и бива прославенъ чрезъ пѣните си на всички най-голѣми европейски сцени: Милано — „Скала“, Парижъ, Лондонъ и др.